

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

ὕπευθυμιζόμεν ὅτι θὰ γίνῃ ἀμετακλήτως τὴν 18 Φεβρουαρίου, ἡμέραν Κυριακὴν. Ὡστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμπεριληφθῇ τὸ ὄνομά των εἰς τὴν κληρωσίδα, παρακαλοῦνται νὰ πέμψωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ 1896 πρὸ τῆς 18 Φεβρουαρίου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Μαρία ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον. — Μαμά, σήμερα ἦμουν ἡ πρώτη ἔς τὴν Ἀριθμητικὴν. — Εὐγε, κόρη μου, καὶ τί σ' ἐρώτησαν; — Μὲ ἐρώτησαν πόσα κάμνουν πέντε οἱ πέντε καὶ εἴπα εἴκοσι. — Τόσῳ μόνον; Καὶ δι' αὐτὸ ἦσουν πρώτη; — Ναί, μὰ βάλῃ που ἢ ἄλλες εἶπὰν πως κάμνουν δεκαπέντε!

Εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ Διδάσκαλος... Διὰ νὰ γράψῃ κανεὶς καλῶς, πρέπει νὰ γράψῃ ἀπλῶς, ὅπως ὁμιλεῖ. Ὁ Τοῦτσ. — Καὶ αὐτοί, δάσκαλε, ποῦ μιλῶν με τὴ μύτη;... Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑργατικῆς Μελέτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Χειρόγραφα, χειρόγραφα, δῶν καὶ χειρογράφα... Μὰ δὲν ἐβαρύνθη, φίτατε Ἠλαῦτε; Δὲν ἐδῆλωσα διὰ δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνον τῶν τακτικῶν μου συνεργατῶν ἔργα; Μὲ τόσα ποῦ μου στέλλεις, ἂν ἔξω εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀσσυρίων, ποῦ ἔγραψαν ἐπάνω εἰς τοῦτ'α, θὰ εἶχα τώρα κτῆσθ' ἕνα σπίτι. Τὸ εἶπε χαριτωμένον ἀνεκδοτὸν ἀποσπῶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀγαπητοῦ μου Λεόντος τῆς Ἀφρικῆς: «Φιλιάτῃ Διάπλασις», ὁ φίλος μου Β. εἶπε πρὸ τινος εἰς τὸν φίλον σου καὶ φίλον σου I. K. — Γιάννη, πῶς ἔστ' Ἰταλιανὸς γιὰ νὰ κἀδῶν μὴπως ἦλθεν ἡ Διάπλασις. — «Διάπλασις» ἀνέκραξεν ἐκπληκτος. — Ναί, ἀπήνησεν ὁ Β. Εἶνε λαμπρὸν περιοδικόν. Τὸ λαμπρὸν δὲ ἀδελφός μου Γ. — Ἀλήθεια; Καὶ τί ψευδώνυμον ἔχει; ἤρώτησα. — Στράβων Γεωγράφος, ἀπήνησεν ὁ Β. Μήπως εἶσαι συνδρομητής; — Ὄταν ἀπήνησα καί, ὁ Β. ἦλθε πλησίον μου καὶ μου ἔτεινε ζωηρῶς τὴν χεῖρα. Καὶ οἱ δύο ἠσθάνθημεν ὅτι μᾶς ἦνῶμεν ἀδελφικὴ ἀγάπη, διότι ἀμφότεροι εἴμεθα φίλοι σου. — Τί ψευδώνυμον ἔχεις; — Ἐγώ; τίποτε, ἀπήνησα ἐπιτήδης. — Ἦρχισεν ζωρὰ συνδιάλεξις τότε. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ Β. μου εἶπε: — Εἶδες ποῦ ἔχομεν δύο συναδέλφους συνανώμενους; Ἀφρικανικὸς, Ἰσπανικὸς καὶ Ἰσπανικὸς τῆς Ἀφρικῆς. Καὶ πρὸ ὀλίγου ἐδιδάξαμε ὅτι ὁ δεύτερος ἔστειλε χαιρετίσματα εἰς τὸν πρῶτον. Γιὰ φαντάσου! Τὸν γνωρίζεις; — Βεβαίωτατα! ἀπήνησα. — Εἶνε φίλος σου; — Κάτι παραπάνω. — Εἶνε συγγενὴς σου; — Κάτι παραπάνω. — Ἐ, μήπως εἶνε ἀδελφός σου; — Κάτι παραπάνω. — Μὰ τί θὰ πῆ αὐτό; — Αὐτὸ θὰ πῆ πως Ἰσπανικὸς τῆς Ἀφρικῆς εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος! — Φαντάζεσθε πλέον τὴν ἐκπληξίν καὶ τὴν χαρὴν τοῦ φίλου μου. Διὰ τὸν Ἀγροτικὸν Οἰκίσκον ἀγαπητῆ Κερκυραϊκῆς Μελέτης — αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐπέλεξα, — θὰ στείλῃ δρ. 1,75. Αἱ Κυρίαί δέγονται διὰ τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παιδῶν, ὅτι δὲν εἶναι καὶ ἂν στείλῃ τις. Θὰ γίνῃ Ἀγο-

ρὰ καὶ εἰς τὰς ἀγορὰς ποιοῦνται ἀπ' ὅλα τὰ πράγματα. Σοῦ ἔστειλα τὸ φύλλον ποῦ μου ἐξήγησας, ἀγαπητὸν μου Μὴ με ἀπομόνοι (τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἐλευθέρων.) Κ' ἐμὲ μὴ με ἀπομόνει. Ἐλάβα καὶ τὴν νέαν ἐλαυ γραφίαν ποῦ μου ἔστειλες, Ἑλληνικὴ Καλλιτέχνης. Εἶνε πολὺ πλέον ἐπιτυχημένη ἀπὸ τὴν πρώτην. Χαίρω βλῆπυσσα τὰς προόδους σου καὶ σε ἀσπάζομαι. Ἡ ὥραία σου καὶ τρυφερὰ ἐπιστολή, μικρὰ μου Ἀκαθούλλις (σοὶ ἀρέσει ἡ ἐκλογή μου;) μοὶ ἐπροξένησε πολὺ μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ἔχεις λαμπρὰ αἰσθημάτων καὶ τὰ ἐκφράσεις μὲ πολλὴν γλαφυρότητα καὶ χάριν. Σὲ βεβαίω ὅτι εἶμαι κατενοουσιασμένη μὲ τὴν γνωριμίαν σου καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς συχνά, μὰ πολὺ συχνά ἤκουσε; Ἄν σ' εὐνοήσῃ ἡ τύχη, τὰ δῶρα θὰ σου σταλοῦν καὶ σὺ τότε εἰμπορεύῃ νὰ τα διαθέσῃς ὅπως θέλεις. Εἰς ἕνα μ' ἐρωτᾷς, ἀγαπητὴ I. A. Χριστοφίδη, σοὶ ἀπαντῶ καί. Διὰ τὸ ἄλλο δὲν πειράζει; ἔχεις καιρὸν μέχρι τῆς 18 Φεβρουαρίου. Καὶ τὸ ὄνομά σου καὶ τὸ ψευδώνυμον καὶ τὴν ἡλικίαν σου νὰ γράψῃς πάντοτε, ἀγαπητῆ μου Ὀμηρίδος. Αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις, ἂν ἐγκριθῶν, δὲν δημοσιεύου. Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοὶ εἴπω ἀπὸ τώρα, διότι τὰς ἐξελέγχω μὲ τὴν τετρίν των. Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὸν σκληρὸν αὐτὸν χωρισμὸν, Ἀνδρῆς Στρατιώτα Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Ὅτε εἰς τὴν ἰδίαν ἡλικίαν μένομεν πάντοτε, οὔτε εἰς τὰς ἰδίας ἀσχολίας. Μὲ παρηγορεῖ ἕξ ἄλλου καὶ ἡ ἰδέα ὅτι με ἠγάπησας τότε, ὥστε θὰ ἐτακοιούθῃς νὰ με ἀναγνώσκῃς καὶ τὰρ ἀκόμη ποῦ εἶσαι ἀνὴρ... δεκαοκτὼ ἐτών. Σὲν πολὺ ἔστειλες ἑμῶς ἀνδρωδῆς καὶ νὰ μεγαλώσῃς, ἀγαπητῆ μου! Ἀσπάζομαι τὴν ἀντικαταστάτιδά σου, τὴν Φίλιππον Χελιδόνα. Ἡ πρότασις σου ἔγινε δεκτικὴ. Δοκίμασε τὸν Ρόδον, μετὰ πολλῆς συμπαθείας καὶ φροντίσε νὰ συμμορφωθῇς. Μὴ νομίσης ἑμῶς ὅτι σὲ λυποῦμαι διὰ τὴν θέσιν σου. Ἀπεναντίας σὲ μακαρίζω! Παιδί μὲ πνεῦμα, παιδί μὲ φιλοτιμίαν, μὲ θέλησιν καὶ μὲ ἀγάπην πρὸς τὴν μελέτην (καὶ βλέπω φανερὰ ὅτι τὰ ἔχεις ὅλα αὐτά) θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν κατὰ τι σιδηροπέτε καὶ ἂν εἶνε ἡ σημερινὴ τὸ θεός. Τὰ ἐμπόδια καὶ αἱ δεισχερεῖαι ἀναδεικνύουσι τοὺς χαρακτῆρας καὶ ὁπλίζουν τὸν ἄνθρωπον μὲ θάρρος καὶ μ' ἐπιμονήν. Ἐκ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἂν ἐνεκρίθῃσαν ἔδη δημοσιεύθωσαν. Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητῆ Ἀνεμόνη τῆς Πετρίδος, δι' ὅσα καλὰ μοῦ γράψῃς. Ἀπὸ μίαν ἄλλην ἀπάντησιν ἑμῶς, ποῦ εἶδα κάπου ἄλλου, πολὺ φοβόμην μήπως εἶσαι ὀλίγον κόλαξ. Πολὺ ἐπεθύμουσιν νὰ μ' ἐξαγάγῃς ἐκ τῆς ἀμφιβολίας, διότι θέλω οἱ φίλοι μου νὰ εἶνε μαζί μου εὐλακρῆς καὶ ἢ νὰ λέγουν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν ἢ νὰ σιωποῦν. Μ' εὐχαριστῶν μου μεγάλην σὲ ξανσεῖδα, Λιονισμένε Τυμφορστὲ. Μοῦ γράφεις ὅτι ἐσηματίσας τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ ἐφεταινὰ φυλλάδιά μου εἶνε ὑπέρτερα τῶν περσινῶν. Μὰ δὲν σὰς τα προεῖπα; Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη! Ναί, Ἰταλιανὸς Κόσμος εὐφραίνεται! Ἐπεσιλογίζαμι χιόνι ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Μητροπολίτου, ποῦ ἐδημοσίευσας εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον. Φαίνεται ὅτι ἦτο μεγάλη κακοτυχία... εἰς τὸ ἰστογραφεῖον καὶ εἰς τὸ πνεύμα. Ἄλλος μικρὸς μου φίλος τὸ στίγμα καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπροξένησεν ἡ βλάβη τῆς εἰκόνας, τὰ παρωμοίωσε μὲ βροχὴν ἀνθυλλίων λευκῶν. Δὲν ἀρμυρίζει καλῶς ἡ παρωμοίωσις; Μ' ἔθεσες ἀληθινὰ εἰς ἀμνησίαν ἐκλογῆς μὲ τὰ τόσα ὠραία ψευδώνυμα, ἀγαπητὸν μου Σέβριε. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐκλογή μου θὰ σ' εὐχαρίστησῃ ἐνδομῶ ὅμως πάντοτε ὅτι ὁ Σέβριος εἶνε ὁ λαμπρότερος ἀστὴρ τοῦ οὐρανοῦ... Ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἔχασθ' ἀλλὰ τὸ παιδικὸν πνεῦμα δὲν ἐνεκρίθη.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 8 Μαρτίου

- 67. Λεξιγράφος. Τὸ πρῶτον, φίλο, τρέχει ἡ τὰς χεῖρας τῶν πλουσίων, τὸ δεύτερον μου νῆσος. Τὸ σύνολον ἀρχαῖος τις ζωγράφος τῶν ἀγγείων. Θὰ μ' εὐρήσῃ; — Ἐ, ἴσως. Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τιτ-Τακ. 68. Στοιχειογράφος. Ἄν τις τῶν λυτῶν βελήσῃ κ γράψῃ, α νὰ σβύσῃ, ἀπὸ στρατηγῶν ἀνδρείων μέγα θὰ ἰδῇ θηρίον. Ἐστῆλη ὑπὸ Π. Κ. Καρβῆ. 69. Δίνεγμα. Μασσῶμαι, μαλακύνομαι, ἀλλὰ τροφή δὲν εἶμαι. Εἶμαι φυτὸ τὸ πρῶτον, ἀλλὰ φυτὸν δὲν εἶμαι. Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Διοδότου. 70-71. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀρχαίων στρατηγῶν. 1. Οἱ κακοὶ μόνον κακίαις ἐργάζονται. 2. Οἱ Πέρσαι δικάζουσι καὶ ἀχαριστίας. Ἐστῆλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωιστοπούλου. 72-73. Μεταμορφώσεις. 1. Ἡ ἕρα διὰ 5 μεταμορφ νὰ γίνῃ ἄρπα. 2. Ὁ κρότος διὰ 10 μεταμορφ νὰ γίνῃ ἤχος. Ἐστῆλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ. 74-75. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκαστῆ τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλοι τόσαι λέξεις: Ἄχρ, μῖσος, ἀήρ, σῶμα, πόνος. Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μακρολέου. 79. Ἀπροσδόκητον. Ποῖος ἔψησε τὸ πρῶτον ἄρνι εἰς τὰς Ἀθήνας; Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου. 80. Λεξιθηρία. Ποῖα λέξις τετρασύλλαβος ἔχει τέσσαρα 0 καὶ οὐδὲν ἄλλο φωνῆν; Ἐστῆλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πητρίτου. 81. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀστέρου. 1. Οὐράνιον φαινόμενον. 2. Πτηνόν. 3. Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 4. Μῆρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. 5. Μέγας ποταμός. Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Βοσπίου. 82. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς. Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θαυμασίας πόλεως. 1. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3. Πόλις τῆς Ἀμερικῆς. 4. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνης. 85. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο-ου-αι-ο-ααο-εἰς ἀσπί. Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Καρδαμάκη. ΑΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 16-28 Δεκεμβρίου 1895. 944. Ἰσπανία (εἰς, Πᾶν, Ια). — 945. Τιάρα (τι, ἄρα). — 946. Π. 947. Ὄνομα, ὄνος. — ΠΑΝ 948. Πρῶκος, καρπός. — ΚΑΡΙΑ. — 949-952. 1. Γόνυ. ΕΒΝΟΦΩΝ 2, Ρίς. 3, Οὐς. 4. Πούς. ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ — 953-958 Τῆ προσθήκῃ τοῦ γράμματος κ σχηματίζονται αἱ λέξεις: καρπός, λάκκος, δοκὸς, κρατῶ, κράτος, φακί, — 959. ΝΕΙΛΟΣ (1, Κόλπος. 2, Τένεδοι. 3, Πηλεῖος. 4, Ἀπόλλων. 5, ΣενΟφῶν. 6, Πράξιον). — 960. Εἰς ἀδολέσχου κεφαλὴν μὴ ζῆται πρόνῃσιν πολλήν. — 961. Ἡ ἀξιοπρέπεια ἐν τῇ πενίᾳ εἶνε ὡς τὸ ἄρωμα εἰς τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ. — 963. Ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραστῆσαι εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀγαθῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστῶν καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ῃν ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιώτισσῃ

Περιοδὸς Β'. — Τόμ. 3ος. Ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Φεβρουαρίου 1896 Ἔτος 16ον. — Ἀριθ. 6

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Τὴ νάντεϊπὴ τις εἰς ἄνθρωπον ὁμιλοῦντα μὲ τόσην πεποίθησιν εἰς ἄνθρωπον πλασμένον οὕτω, ὥστε ὅσῳ μεγαλητέρα ἦτο ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης, τόσον ἰσχυροτέρα ἀνεδεικνύετο ἡ σιδηρὰ του ψυχῆς. Ἡ κυρία Κασκαμπέλ, οἱ δύο τῆς υἱοὶ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἐπεκρότησαν ἐκθύμως τὴν ἰδέαν τοῦ πατρός. — Μπράβο! Μπράβο! ἀνέκραξεν ἡ Ναπολεόναινα. — Μπρί! Μπρί! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος, μὴ εὐρίσκων ἄλλας λέξεις διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἐνθουσιασμὸν του. — Πέ μου, πατέρα, ἤρωτησεν ἡ Ναπολεόναινα τώρα ποῦ θὰ περάσωμεν ἀπὸ τὴν Ρωσίαν, θὰ ἰδοῦμεν καὶ τὸν αὐτοκράτορα; — Βεβαίως, ἂν ἡ Α. Α. Μεγαλειότης εὐδοκήσῃ νὰ τιμήσῃ καμμίαν μας παράστασιν. — Ὡστε θὰ παραστήσωμεν ἐνώπιόν του; — Φθάνει νὰ θέλῃ. — Ὄ, πῶς ἤθελα νὰ τον φιλήσω καὶ εἰς τὰ δύο μάγουλα. — Ἄς εἶνε καὶ εἰς τὸ ἕνα τώρα. Ἄλλὰ θὰ σου συστήσω νὰ προσέξῃς καλά, ὅταν θὰ τον φιλήσῃς, νὰ μὴ του πετάξῃς τὸ στέμμα του! Ὡς πρὸς τὸν Μακρολέουκα, μόνον που δὲν ἐκλαίγῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποῖαν τῷ ἐπροξένηεν ἕν τῶσῳ μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβλητικῶν σχέσιον. Οὕτω κατὰ τὸ ἀποφασισθὲν δρομολόγιον, ἡ Εὐδρομοὸς Οἰκία θὰ ἐπέστρεφε διὰ τῆς Καλιφορνίας, τοῦ Ὀρέγου καὶ τῆς Οὐασινγκτῶνος μέχρι τῶν ἀγγλοαμερικανικῶν συνόρων. Τὰ χεῖματα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο εἰς τὸ Ὀυλάκιον τοῦ Κασκαμπέλ, δὲν ὑπερέβαινον τὰ πενήτηκοντα δολλάρια. Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰ καθημερινὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου διὰ

τοῦτο ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ θίασος διδῆ καθ' ὅσον παραστάσεις εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία. Αἱ μακρὰ ὀπώσουσιν αὐταὶ σταθμεύσεις δὲν θὰ ἐπεβράδυνον τὸ ταξίδιον, ἀφ' οὗ οὕτως ἢ ἄλλως ἔπρεπε νὰ περιμένον νὰ παγώσῃ ὁ Βερίγγειος πορθμὸς διὰ νὰ τὸν διέλθουν, καὶ τοῦτο δὲν θὰ συνέβαινε πρὸ τῶν ἐπτὰ ἢ ὀκτῶ μηνῶν. Βεβαίως δὲν θὰ εἰσέπραττον πολλὰ χρήματα εἰς τὴν Ἀλάσκαν, παρὰ τῶν νομαδῶν ἰνδικῶν φυλῶν. Ἀλλὰ μέχρι τῶν δυτικῶν συνόρων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ νέου κόσμου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῆ ἀκόμη ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι τὸ κοινὸν θὰ ἔσπευδε νὰ τὴν δεχθῇ ἐπαξίως τῆς φήμης τῆς. Ἐπειτα ἤρξατο ἡ ἀγγλικὴ Κολομβία. Ἄν καὶ αἱ πόλεις ἐδῶ εἶνε πολλαὶ καὶ πολυάνθρωποι, ὁ Κασκαμπέλ δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ δώσῃ καμμίαν παράστασιν — διὰ λόγον εὐνόητον. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀσιατικὴν Σιδηρίαν ἐπίσης μὲ τὰς ἀπεραντοὺς τῆς στέππας καὶ μὲ τοὺς ἡμιχαίρους τῆς Σαμογέδας, δὲν εἶχον νὰ ἐλπίζουν τίποτε. Ὅτι, θὰ ἔκαμναν πλέον εἰς τὴν Ρωσίαν, μὲ τὰς τόσας τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεις. Ἀφ' οὗ ὅλα ἀπεφασίσθησαν, ὁ Κασκαμπέλ ἐκήρυξεν ὅτι θάναρχορον τὴν ἐπομένην ἄμα τῇ αὐγῇ. Ἦδη ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσουν. Ἡ Κορηγλία κατεγίνετο εἰς τὴν προκαρτασκευηθῆσαν τοῦ φαγητοῦ μὲ τὴν συνήθη τῆς σπουδῆν, βοηθημένη ὑπὸ τοῦ Μακρολέουκα.

« Ὁ Γιάννης » εἶρε τὸν χάρτην τῆς Βορείου Ἀμερικῆς (Σελ. 34 στήλ 6.)

— Περιήρημα αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ Κυρίου Κασκαμπέλ, τῷ εἶπεν ἐν ᾧ ἐτηγάνιζαν. — Ὄ, ναί, κυρία περιήρημα! καθὼς δὰ ὅλες ὅσας γεννᾷ τὸ κεφάλι του. — Ἐπειτα, κατὰ τὸ δρόμον που θὰ πάρομε, οὔτε θάλασσα θὰ περάσωμε, οὔτε κνυτιάσεις θὰ φοβηθῶμε. — Φθάνει νὰ μὴν βροῦμε κανένα μπελᾶς ἐκεῖνον τὸν Πορθμὸ! — Ἄ, Μακρολέουκα! Μὴν κακομελετᾶς! Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἀλέκος ἐξετέλει ἀλματὰ τινα ἐπὶ κί ν δ υ ν α, τὰ ὁποῖα κατέβαλλον τὸν πατέρα του ἐν ᾧ ἡ Ναπολεόναινα ἐχόρευεν ἐπιχαρίτως. Ἐξῆρα ὁ Ἀλέκος ἀνέκραξε: «Δὲν ἐρωτήσαμεν ὅμως καὶ τὰ ζῶα

τι λέγονται για το μεγάλο αυτό ταξίδι! Καί τρέξας πλησίον του Βερμούτ: «Ε, σου φαίνεται πολύ ένα τ ρ ο τ τριών χιλιάδων λευγών;»

Είτα άποταθείς προς τόν Μονομάχον: «Ε, γέρω μου! βαστούνε τὰ κότσια;»

Οί δύο ίπποι έχρεμέτισαν συγχρόνως εις άπάντησιν, όχι βεβαίως άρνητικόν.

Κατόπιν στραφείς προς τούς κύνας: «Καί ού Βράγγαμ, και ού Μαρέγγο, τί ιδέαν έχετε για όλ' αυτά;»

Οί κύνες άπήντησαν δια φαιδρού γαυγίσματος και δια ζωηρών ηδημάτων.

Δέν ύπῆρχεν άμφιβολία ότι ήσαν πρόθυμοι να κάμουν τόν γυρον του κόσμου εις έν νεύμα του κυρίου των!

Τώρα έπρεπε να είπη την γνώμη του και ο πύθηςος.

«Ελα έδώ! Τζών Μπούλ, άνέκραξεν ο Άλέκος. Τι ύφος κακομοιριασμένο είναι αυτό; Θα ιδής κόσμο, παιδί μου!

Και άν κρυώσης, θά σου φορέσουμε μια ευμορφη ζακέτα. Ποϋ είναι οι γριμάτσες σου; Βέβαια δέν θά της εξέχασες της γριμάτσες σου! ξ;»

«Οχι! ο Τζών Μπούλ δέν τας εξέχασε διόλου! και έκαμε τόσφ κωμικούς μορφαμούς, ώστε έκίνησε την γενικήν ήλαρότητα.

Υπελείπετο άκόμη ο παπαγάλος. Ο Άλέκος τον έβγαλεν από το κλωβόν του.

«Πέ μας λοιπόν, Ζόκο, θά κάμωμεν καλό ταξίδι; Δέν μου μιλῆς; Έβουδάθημες; Ά μήπως δέν είσαι εύχαριστημένος;»

Ο Ζόκος τότε εξήγαγεν έκ του βάρους του λάρυγγός του όλόκληρον σειράν ενάρθρων ήχων με πολλά ρ, πολύ ζωηρώς προφερόμενα.

«Μπράβο! άνέκραξεν ο Άλέκος» ο Ζόκος είναι εύχαριστημένος. Ο Ζόκος έπιδουκιάζει... Ο Ζόκος λέγει και!

Καί πλήρης χαράς και ένθουσιασμού ο μικρός, με τας χείρας κάτω και τούς πόδας ύψηλά, εξετέλεσε σειράν κυδιστημάτων, τὰ όποια έτυχον θερμότητων επάινων έκ μέρους του πατρός.

Τήν στιγμήν εκείνην έπαρουσιάσθη ή Κορνηλία.

«Ορίστε εις το τραπέζι!» είπεν. Μετ' όλίγον όλοι εκάθηnton εις την τραπεζαρίαν, όπου το δείπνον κατεβροχθήσθη μέχρι τελευταίου φηγιού.

Εφάνετο ότι είχαν λησμονηθή τὰ πάντα, όταν ο Μακρολέλεκας επανέφερε την συδιάλεξιν επί του περιφήμου χρηματοκιβωτίου, είπών:

— Μου φαίνεται όμως ότι οι κατεργάριδες εκείνοι θά την πάθουν.

— Γιατί; ήρώτησεν ο Γιάννης.

— Γιατί άφ' ου δέν ξεύρουν την λέξιν, πώς θανόβουν το χρηματοκιβώτιον; — Ναι, ναι, και να ιδής που θά μάς το

φέρουν όπισω!... άπήντησεν ο Κασκαμπέλ γελών με την καρδιάν του.

Και ο παράδοξος αυτός άνθρωπος, όλος άφωτισμένος εις το νέον του σχεδίου, είχεν ήδη λησμονήση και την κλοπήν και τούς κλέπτας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Οί Κασκαμπέλ έπιστρέφουν εις Ευρώπην, άλλ' ακολουθούντες δρομολόγιον παράδοξον, μη κοινώς παραδεδομένον και το όποιον δέν συνιστώ διόλου εις ταξιδιώτας, οι όποιοι βιάζονται...

Η αναχώρησις εγένετο την πρωίαν της 2 Μαρτίου. Άμα τή αυγή ο Βερμούτ και ο Μονομάχος εξεύχθησαν εις την Εϋδρομοιον Οικίαν.

Η κυρία Κασκαμπέλ και ή Ναπολέαινα εκάθησαν μέσα, ενθ' ο σύζυγός της και οι δύο της υιοί παρηκολούθουν πεζοί, ο δε Μακρολέλεκας ώδήγει τούς ίππους.

Ο καιρός ήτο ώραιος. Η άνοιξις επλήρου με χυμούς τούς νέους βλαστούς των δένδρων τὰ πτηνά εψάλλον υπό τὰ άειθαλή φυλλώματα και μεταξύ των άφθόνων δρυών και των πιτύων, έθαλλον ναοσειδείς κασταναί και μηλάς τινές εξ' εκείνων με τὰ μήλα των όποιων, γνωστών υπό το όνομα μαζαν ήλλες, κατασκευάζεται ο ένδικός μηλίτης.

Ο Γιάννης, άν και προσέχων διαρκώς εις το όρισθέν δρομολόγιον, ή ακριβής τήρησις του όποίου εις αυτόν είχεν άνατεθή, δέν ελησμονεί εν τούτοις ότι είχε και άλλην ειδικωτέραν άποστολήν.

Άλλως τε ο Μαρέγγο δέν θά τον άφινε να λησμονήση ποτέ. Καλοί κυνηγοί και καλοί σκύλοι είναι γεννημένοι δια να συνεννοώνται ούδέποτε δε συνεννοούνται καλλίτερα παρά όπου τὸ θήραμα άφθονεί, όπως έδω.

Η κυρία Κασκαμπέλ πάντοτε είχε να μαγειρεύση κανένα λαγών, καμμίαν πέρδικαν, κανένα άγριοπετεινόν ή κανένν ζεύγος όρντύων όρεινών με την κομψήν λοφιάν, των όποιων ή εύώδης σάρξ άποτελεί εξαίρετον έδεσμα.

Μέχρι του Βεριγγείου πορθμού, εάν ή θήρα θά ήτο τόσον άφθονος και εις τας πεδιάδας της Άλάσκας, ή οικογένεια δέν θά είχεν ανάγκην μεγάλης δαπάνης δια να εξασφαλίση την καθημερινήν της τροφήν.

Και περαιτέρω, επί της ασιατικής ήπειρου, θά ήτο άρα γε όλιγώτερον τυχηρά; Θα το έβλεπον, όταν ή Εϋδρομοιος Οικία θά εισήρχετο εις τας άπεράντους στέππας της χώρας των Τσουξή.

Εν τούτοις τὰ πάντα ήθαινον κατ' εύχην. Ο Κασκαμπέλ ήξευρε να έπωφελήται πάσης εύνοϊκής εύκαιρίας.

Επροχώρουν με όσπν ταχύτητα τοίς επέτρεπον οι ίπποι, ακολουθούντες όδούς, τας όποιας αί θερναι βροχαί θά

καθίστων μετά τινας μήνας άδάτους. Διέτρεχον ούτω κατά μέσον όρον επτά ή όκτώ λεύγας το ήμερονύκτιον, μ' ένα μικρόν σταθμόν το μεσημέρι δια το γεύμα και μ' ένα μεγαλήτερον, εξ ώρων, δια τόν ύπνον της νυκτός.

Η χώρα δέν ήτο έρημος, ως ήδύνατό τις να ύποθέση. Ηδη αί άγροτικά έργασία είχαν συναθροίση τούς καλλιεργητάς, εις τούς όποιους το εύφορον εκείνο έδαφος παρέχει άνέσεις, επιφθόνους δι' οιονδήποτε άλλο μέρος του κόσμου.

Εκτός τούτου συχνάκις συνήτων επαύλεις, καλύβας, χωρία, πολιχνάς και πόλεις άκόμη, προπάντων όταν ή Εϋδρομος Οικία ήβαινεν άριστερῶ του Σακραμέντου, δια της χώρας εκείνης ήτις υπήρχεν ή κατ' έξοχήν χρυσόφορος και ή όπια δια τούτο ώνομάσθη Έλδοράδον.

Η οικογένεια, συμμορφουμένη προς το πρόγραμμα του άρχηγού, έδιδε παραστάσεις παντού όπου ήτο δυνατόν να εύρη θεατάς. Ούτως εις την Πλακερβίλλην, εις το Ωδουρύ, εις την Μαρουσίλλην εις την Τσαίμαν και εις άλλας πόλεις μάλλον ή ήττον επισήμους, όπου είχαν βαρυνθή πλέον τας συχνας επισκέψεις του αιώνιου Α' Αμερικανικού Ίπποδρομίου οι Κασκαμπέλ απέσπασαν άμέτρητα χειροκροτήματα και άρκετάς δεκάδας δολλαρίων.

Η χάρις και ή άφοβία της μικράς Ναπολέαινας, ή έκτακτος εύκινησία του Άλέκου, ή θαυμαστή δεξιότης του Γιάννη και ή κωμική τέχνη του Μακρολέλεκα εξετιμήθησαν δεόντως από τούς ικανούς να κρίνουν τὰ τοιαύτα θαύματα.

Όμοίως—έντός των κυνών και του πιθήκου, — ο Κύριος και ή Κυρία Κασκαμπέλ εφάνησαν άξιοι της φήμης των, ο μόν εις τὰ γυμνασμάτα της σωματικής άντοχής, ή δε εις την πάλην, καταβαλόνσα όλους τούς παρουσιασθέντας φιλάθλους.

Τήν 12 Μαρτίου ή Εϋδρομοιος Οικία εφθασεν εις την μικράν πόλιν Σάνταν, ής δεσπόζει το όμώνυμον όρος, εις ύψος χιλίων τετρακοσίων ποδών.

Εκείθεν ή χώρα ήτο άνώμαλος, το έδαφος τραχύ, οι δρόμοι μόλις βατοί και ή άμαξα επροχώρει βραδέως.

Εκτός τούτου τὰ χωρία έγινοντο σπανιώτερα. Μόλις την δεκάτην ενάτην Μαρτίου, εφθασαν εις την πολίχνην Υρίκαν, όπου έτυχον καλής ύποδοχής και της εύκαιρίας να μαζεύσουν πάλιν μερικά δολλάρια.

Τί τα θέλεις; Θίσιος γαλλικός επρόκειτο να δώση παράστασιν δια πρώτην φοράν και τούς αγαπούν τούς γάλλους και εις την άπωτάτην άκόμη Αμερικήν και τούς δέχονται με άνοικτάς άγκάλας... Εις την Υρίκαν εύρον και μερικά άλογα, τὰ όποια ένοικίασαν εύθηνά, δια να βοηθήσουν όλίγον τόν Βερμούτ και τόν Μονομάχον. Ούτως

ή Εϋδρομοιος Οικία ήδυνήθη να διέλθη την όροσειράν, αυτήν την φοράν χωρίς να ληστευθή από τούς όδηγούς.

«Βεβαίωτα παρετήρησεν ο Κασκαμπέλ, άφ' ου δέν ήσαν Άγγλοι!» (Επεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΣ Κατά παράφρασιν εκ τού Γαλλικού τού ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Είπε λοιπόν ή Γένουα εκείνη ή πόλις που βλέπω εκεί κάτω; — Μάλιστα, κύριε άκόλουθε! ή Γένουα με τὰ καλάτια της, ποϋ δέν όμοιάζουν διόλου μ' εκείνα που έχετε 'στη Γαλλία.

Απόψε θά κοιμηθούμεν εις το πκλάτι του μακαρίτου του θείου μου, του δουκός Όλσου Γριδέλλη.

Ο άκόλουθος Νάρκισσος, ο όποιος εκάθητο όπισθεν του κυρίου του, έσφιγγε περισσότερο τόν βραχιονά του και τω είπε:

— Τι κρέμα να μη θέλετε να γίνετε κληρονόμος του θείου σας! θά ήμεθα τόσον πλούσιοι!

Εις τούτο, παιδί μου, ο δουξ έθεσεν ένα όρον: να είμαι νυμφευμένος το βραδύτερον εν έτος μετά τόν θάνατόν του.

Τότε έπρεπε να ζητήσετε την χείρα της πριγκηπισσας Φαντάσκη!

Είπε ματαιόδοξος σαν το παγώνι! — Της δεσποινίδος Χλωρίνδας Ζωρδαές, λοιπόν!

Φιλάρεσκος, άπαιτητική και άκαρδη.

Τότε ήμπορούσατε να ζητήσετε... — Ε, μα για να σε πῶ, κύριε Νάρκισσε! Από ποτε οι άκόλουθοι διδουν συμβουλὰς εις τούς κυρίους των;

Το παιδιον έχαμήλωσε την κεφαλήν με τούς χρυσούς βραστύχους, δια να ιδη καλλίτερον το πρόσωπον του νέου.

Κατόπιν, με γέλωτα πονηρόν συγχρόνως και θωπευτικόν:

Οι άκόλουθοι δέν πρέπει να όμιλούν, το είξεύρω. Άλλ' ο άκόλουθος Νάρκισσος είμπορεί να όμιλή χωρίς φόδον εις τόν ευγενέστατον αυθέντην Λαυρέντιον Στρότζην, ποϋ είναι τόσω καλός, μα τόσω καλός δια το όρφανόν...

Από τόν καιρό ποϋ μ' επήρατε εις την Γαλλίαν, Έξοχώτατε, νομίζω ότι ζα να ηύηρα τόν πατέρα μου.

Το καίμενο το παιδί! έψιθύρυσεν ο κόμης συγκεκινημένος.

Ο Νάρκισσος εξηκολούθησε: — Δι' αυτό ήθελα να σας ιδω πλούσιον, κύριον του παλατίου Γριδέλλη! Δέν θά ήκουα πλέον να λέγονν όλονέν «Ο κόμης Στρότζης είναι κατεστραμμένος, σχεδόν πτωχός...» Έχετε και-

ρόν άκόμη μίαν εβδομάδα για να ποφασίσετε, πριν τελειώση το έτος.

— Θα περάση και αυτή όπως και ή άλλες πενήντα και μία εβδομάδες του έτους, χωρίς να εύρω την άφελή και σεμνήν κόρην που θά συγκατένευα να νυμφευθῶ... Φαίνεται όμως ότι ή πτωχεία μου σε στενοχωρεί πολύ.

Φοβείται μήπως σου λείψη τίποτε μαζι μου; — Ω, Έξοχώτατε! άνέκραξεν ο Νάρκισσος θά τρώω και ψωμι ξερό, δια να σας ύπηρετώ.

Είτα, μετά παιδικής σοβαρότητος: — Αν θέλετε, επρόσθεσεν, είμπορούμεν να γίνωμεν τροβαδούροι!

Μπράβο! άπήντησεν ο νεαρός Λαυρέντιος γελών, εγώ θά πάρω ένα βιολιό και συ ένα μανδολίνο και εις όλην την Ιταλίαν δέν θά γίνεται πλέον άλλος λόγος, παρά περι τοϋ κόμητος Στρότζη και του άκολουθου του Νάρκισσου!

Όταν εφθασαν παρά τας πόλεις της Γενούης, το παιδιον ήρώτησεν: «Η χήρα του δουκός Όλσου, ή θεία σας, είναι καλή;

— Η δουκίσσα Λουκία; Ναι! καλή, μεγαλόψυχος, αλλά υπερήφανος και δεσποτική. Είχεν ένα αδελφόν νεώτερον της, ο όποιος έσπατάλησε την περιουσίαν του, άφηρών τας συμβουλὰς αυτής και του δουκός.

Εφυγεν εις την Ανατολήν και κανείς δέν είξεύρει τί γίνεται. Από τότε ή δουκίσσα είναι άπαρηγόρητος... Όταν θά μάθη την άποφασίν μου θά με πῆ τρελόν, ισχυρογνώμονα, κ' εγώ δέν είξεύρω τί...

— Παναγία Δέσποινα, εψιθύρυσεν ο Νάρκισσος. Αξίωσε τόν κύριόν μου, πριν περάσουν όκτώ ήμέραι, να εύρη μίαν κόρην, καλήν όπως οι άγγελοι, οι δούλοι σου, και ώραιάν σαν Νεράιδα, να την νυμφευθή και ή κληρονομία του θείου μου θά γίνη ιδικήν του. Αυτή είναι ή εύχή του όρφανού ποϋ το έπροστάτευσε. Είναι δυνατόν να μη την εισακούσης;

Όπως ο νεαρός κόμης προέβλεπεν, ή δουκίσσα Όλσου ώργίσθη πολύ όταν έμαθεν ότι ο άνεπίδός της δέν κατάρθυσεν άκόμη να εύρη νύμφην της άρεσκείας του και ότι επροτίμα να μείνη πτωχός, παρά να κοκτήση περιουσίαν νυμφευόμενος γυναίκα μετά της όποιας δέν θά ήτο εύτυχός.

Διεκήρυξε λοιπόν ότι εκτελούσα τας τελευταίας θελήσεις του συζύγου της, θά εκληροδοῦται την περιουσίαν του καθώς και την ιδικήν της εις τούς πτωχούς, εάν ο κόμης δέν έμνηστεύετο έντός όκτώ ήμερών!

Όταν ο Λαυρέντιος επανήλθεν εις το δωματίον, το όποιον είχαν ετοιμασθή εις τόν δούκισσα Όλσου ώργίσθη πολύ όταν έμαθεν ότι ο άνεπίδός της δέν κατάρθυσεν άκόμη να εύρη νύμφην της άρεσκείας του και ότι επροτίμα να μείνη πτωχός, παρά να κοκτήση περιουσίαν νυμφευόμενος γυναίκα μετά της όποιας δέν θά ήτο εύτυχός.

Διεκήρυξε λοιπόν ότι εκτελούσα τας τελευταίας θελήσεις του συζύγου της, θά εκληροδοῦται την περιουσίαν του καθώς και την ιδικήν της εις τούς πτωχούς, εάν ο κόμης δέν έμνηστεύετο έντός όκτώ ήμερών!

Όταν ο Λαυρέντιος επανήλθεν εις το δωματίον, το όποιον είχαν ετοιμασθή εις τόν δούκισσα Όλσου ώργίσθη πολύ όταν έμαθεν ότι ο άνεπίδός της δέν κατάρθυσεν άκόμη να εύρη νύμφην της άρεσκείας του και ότι επροτίμα να μείνη πτωχός, παρά να κοκτήση περιουσίαν νυμφευόμενος γυναίκα μετά της όποιας δέν θά ήτο εύτυχός.

Διεκήρυξε λοιπόν ότι εκτελούσα τας τελευταίας θελήσεις του συζύγου της, θά εκληροδοῦται την περιουσίαν του καθώς και την ιδικήν της εις τούς πτωχούς, εάν ο κόμης δέν έμνηστεύετο έντός όκτώ ήμερών!

Όταν ο Λαυρέντιος επανήλθεν εις το δωματίον, το όποιον είχαν ετοιμασθή εις τόν δούκισσα Όλσου ώργίσθη πολύ όταν έμαθεν ότι ο άνεπίδός της δέν κατάρθυσεν άκόμη να εύρη νύμφην της άρεσκείας του και ότι επροτίμα να μείνη πτωχός, παρά να κοκτήση περιουσίαν νυμφευόμενος γυναίκα μετά της όποιας δέν θά ήτο εύτυχός.

Διεκήρυξε λοιπόν ότι εκτελούσα τας τελευταίας θελήσεις του συζύγου της, θά εκληροδοῦται την περιουσίαν του καθώς και την ιδικήν της εις τούς πτωχούς, εάν ο κόμης δέν έμνηστεύετο έντός όκτώ ήμερών!

Όταν ο Λαυρέντιος επανήλθεν εις το δωματίον, το όποιον είχαν ετοιμασθή εις τόν δούκισσα Όλσου ώργίσθη πολύ όταν έμαθεν ότι ο άνεπίδός της δέν κατάρθυσεν άκόμη να εύρη νύμφην της άρεσκείας του και ότι επροτίμα να μείνη πτωχός, παρά να κοκτήση περιουσίαν νυμφευόμενος γυναίκα μετά της όποιας δέν θά ήτο εύτυχός.

Διεκήρυξε λοιπόν ότι εκτελούσα τας τελευταίας θελήσεις του συζύγου της, θά εκληροδοῦται την περιουσίαν του καθώς και την ιδικήν της εις τούς πτωχούς, εάν ο κόμης δέν έμνηστεύετο έντός όκτώ ήμερών!

Όταν ο Λαυρέντιος επανήλθεν εις το δωματίον, το όποιον είχαν ετοιμασθή εις τόν δούκισσα Όλσου ώργίσθη πολύ όταν έμαθεν ότι ο άνεπίδός της δέν κατάρθυσεν άκόμη να εύρη νύμφην της άρεσκείας του και ότι επροτίμα να μείνη πτωχός, παρά να κοκτήση περιουσίαν νυμφευόμενος γυναίκα μετά της όποιας δέν θά ήτο εύτυχός.

Διεκήρυξε λοιπόν ότι εκτελούσα τας τελευταίας θελήσεις του συζύγου της, θά εκληροδοῦται την περιουσίαν του καθώς και την ιδικήν της εις τούς πτωχούς, εάν ο κόμης δέν έμνηστεύετο έντός όκτώ ήμερών!

Όταν ο Λαυρέντιος επανήλθεν εις το δωματίον, το όποιον είχαν ετοιμασθή εις τόν δούκισσα Όλσου ώργίσθη πολύ όταν έμαθεν ότι ο άνεπίδός της δέν κατάρθυσεν άκόμη να εύρη νύμφην της άρεσκείας του και ότι επροτίμα να μείνη πτωχός, παρά να κοκτήση περιουσίαν νυμφευόμενος γυναίκα μετά της όποιας δέν θά ήτο εύτυχός.

προς την ενώπιόν του άνηρτημένην εικόνα: θελκτικόν κεφαλήν νεάνιδος με γλυκύ μειδίωμα και με ξανθήν κόμην, έφ' ής στρογγύλον βελούδινον πιλίδιον.

— Ε, λοιπόν, κύριε; ήρώτησεν ή δουκίσσα εις πολυ θυμωμένη; — Ο κόμης έμειδίασε:

— Καίμενε μου Νάρκισσε, μην παρθαυμάζης το καλάτι Γριδέλλη. Ποτέ δέν θά γίνη κτήμα του κυρίου σου!

— Θα γυρίσωμεν πίσω λοιπόν; — Όχι πριν περάσουν όκτώ ήμέραι. Η θεία μου θέλει να μείνω πλησίον της αυτήν την τελευταίαν εβδομάδα.

— Τελείωσε λοιπόν! είπε το παιδιον στενάζον. Αν ήμπορούσατε να νυμφευθήτε τουλάχιστον αυτήν την ώραιάν κόρην που βλέπω εκεί την εικόνα της!

— Άνόητε! Αυτή είναι ή εικόνα της δουκίσσης Λουκίας όταν ήτο δεκαέξ έτων. Ελα, είναι καιρός τώρα να κοιμηθής και αύριον πήγαινε να περιπατήσης όπου θέλης. Σου δίδω άδειαν.

— Λοιπόν, πάει πιά! Θα είμεθα πτωχοί και τροβαδούροι! άπήντησεν ο Νάρκισσος.

Τήν επαύριον, ως εάν ήθελε να θέση εύθους εις ενέργειαν την άπόφασιν της προτεραίας, ο Νάρκισσος εκρυσεν εν βιολίον άργυρότευκτον υπό τόν βραχύν του μανδύαν και εξήλθεν εκ του παλατίου.

Διέσχισε τας όδούς και τας πλατείας της λαμπράς πόλεως, θαυμάζων τας εκκλησίας της και τὰ καλάτια της με τὰ μαρμάρινα περιστύλια, διασκεδάζων με την τύρβην ήτις επεκράτει εις τόν λιμένα και από καιρού εις καιρόν περιάγων τὰ δάκτυλά του επί των χορδών του βιολιού, όπως δια να εκφράση την χαράν, την όποιαν τω επροξέει ή θέα όλων εκείνων των καινοφανών.

Εξαίφνης άθίγγανός τις, ο όποιος από τινός τον παρηκολούθει, ώρμησε κατ' επάνω του, τόν έρριψε κατά γης, τῷ ήρπασε το βιολίον και τον εκτύπησε τόσον δυνατά, ώστε το παιδιον, με ισχυράν κραυγήν πόνου, έλιποθύμησεν.

Όταν ο Νάρκισσος ήνοιξε πάλιν τούς όφθαλμούς, εύρέθη εξηλωμένος επάνω εις έν διβάνιον, εις μίαν αίθουσαν μετρίως επιπλωμένην.

Άνθρωπός τις με καθρηθ' όψιν τόν υπεβάσταζεν, ενθ' μία κόρη έβρεχε το πληγωμένο του μέτωπον — Α, σῶς γνωρίζω! άνέκραξεν, ιδών το ώραϊον πρόσωπον το όποιον εκυπτει επ' αυτού. Ο κύριός μου είχε λάθος... δέν είναι ή εικόνα της δουκίσσης Λουκίας, αλλά ή δική σας εκείνη που είδα σήμερα το πρωί εις το παλάτι Γριδέλλη.

Ακούσας τας λέξεις ταύτας ο άνθρωπος με το ώχρον πρόσωπον ώχρί-

ασεν ακόμη περισσότερο και άπεμα-
κρόνη έκειθεν κλονούμενος.

— Είς τὸ παλάτι Γριδέλλη ! ὑπέ-
λαβεν ἡ νεάνις. Ἐρχεσαι λοιπὸν ἀπὸ
τὸ παλάτι Γριδέλλη ;

— Ὅπως σας βλέπω καὶ με βλέπετε
καὶ με περιποιεῖσθε, καλὴ μου κυρία !

— Ἄκουσε ἡ Παναγία σε ἔστειλε
νά με βοηθήσης. Εἶμαι ἀνεψιὰ τῆς
Λουκίας Γριδέλλη. Ὁ πατήρ μου, τὸν
ὁποῖον εἶδες πρὸ ὀλίγου, εἶνε ἀδελφός
της. Κρῦπτεται ἐδῶ πρὸ τριῶν μηνῶν,
χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ παρουσιασθῇ εἰς
τὸ παλάτι.

« Ἄ. Μακρολέεκα, μὴν κακομετέας, εἶπεν
ἡ Κορνηλία » (σελ. 41 στήλ. γ.)

— Ἄ, εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἀδελφός σου,
καθὼς λέγουν, τῆς ἐπροξένησε τὸσας
λύπας;...

— Ἄχ ! βλέπω ὅτι γνωρίζεις τὴν
ιστορίαν μας. Ναί, ἐκεῖνος εἶνε, ὁ πα-
τέρας μου. Δὲν ἐπιθυμῶ ἄλλο παρὰ
νὰ ἴδω τὴν δούκισσαν καὶ νὰ τὴν παρα-
καλέσω νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

— Δὲν εἶμπορῶ νὰ σας εἰσάξω εἰς τὸ
παλάτι, διότι δὲν εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρε-
σίαν τῆς δούκισσης Λουκίας. Ἄλλὰ
βασισθῆτε εἰς τὸν κύριόν μου, τὸν κό-
μητᾶ Στρότζην, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ διη-
γηθῶ τὸν δόνον σας. « ὦ, μὴ φοβείσθε
τίποτε... εἶνε καλός, γενναῖος καὶ ἡ-
δούκισσά τον ἀκούει, διότι τον ἀγαπᾷ. »
Ἐπειτα νομιζῶ καὶ ἐγὼ, ὅπως σεῖς,
ὅτι ἡ Παναγία μ' ἔστειλεν ἐδῶ.

Ὁ Νάρκισσος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ
παλάτιον, ὅπου ὁ Λαυρέντιος ἤρχισε
νάνησυχῇ διὰ τὴν ἀπουσίαν του. Συνω-
μίλησαν ἔκτενῶς μετὰ τοῦ κυρίου του
καὶ ἔκτοτε, κάθε πρωί, ἀνεχώρουν καὶ

οἱ δύο ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπές ἐκεῖνο μέ-
γαρον, διευθυνόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν,
ὅπου ὁ πληθυνόμενος ἀκόλουθος εἶχεν
εὐρὴ περιθάλψιν.

Ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος
ἔφθασεν εἶνε ἡ τελευταία ἐκ τῆς προθε-
σμίας, τὴν ὁποίαν ἡ δούκισσα εἶχε τάξῃ
εἰς τὸν ἀνεψιὸν της. Τὸν περιμένει διὰ
νά τὴ ἀναγγεῖλῃ τὴν ὀριστικὴν του
ἀπόφασιν, ὅταν τὸν βλέπῃ διευθυνομέ-
νον πρὸς αὐτὴν ἐν συνοδείᾳ ἐνὸς γέρον-
τος καὶ μιᾶς κόρης, τῆς ὁποίας τὰ χα-
ρακτηριστικά τὴν συγκινοῦν βαθύτατα,
διότι τῇ φαίνεται ὅτι ἡ ἰδική της εἰκὼν
ἀφῆκε τὸ πλαίσιόν της διὰ νὰ
ἔλθῃ νὰ τὴν χαιρετίσῃ.

— Ἀγαπητῆ μου καὶ σεβαστῆ
μου θεῖα ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος
γονυπετῶν πρὸ αὐτῆς, ἔρχομαι
νὰ ζητήσω τὰ κληρονομικά μου
δικαιώματα καὶ νὰ σοι παρουσι-
άσω τὴν μνηστῆν μου ! Ἦδυ-
νάμην νὰ τὴν ἐκλέξω ἀπὸ ἐνδο-
ξοτέραν οἰκογένειαν ; ... Ἀνα-
γνωρίσατέ τὴν ! εἶνε ἡ ἀνεψιὰ
σας Θηρεσία Οὐσσέλλη, παρακα-
λοῦσα νὰ της δώσετε τὴν εὐχὴν
σας καὶ νὰ συγχωρήσετε τὸν πα-
τέρα της !

— Ἰάκωβε ! ἀνέκραξεν ἡ Λου-
κία, ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας της,
ἔλα ἐδῶ, ἀδελφέ μου ! Μαζὶ μὲ
τὸ παιδί αὐτό, μού φέρεις τὴν
εὐτυχίαν !

Τὸ παλάτιον Γριδέλλη περιε-
βλήθη ἑορτάσιμον ὄψιν ἐπὶ τοῖς
γάμοις τοῦ κόμητος Στρότζη μετὰ
τῆς ὀραίας Θηρεσίας ἐνῶ δὲ τὸ
πλῆθος τῶν ἐπιφανῶν προσκε-
κλημένων συνωστίζεται εἰς τὰς

φωταυγεῖς αἰθούσας, Νάρκισσος ὁ μι-
κρός ἀκόλουθος, κουρασθεὶς ἀπὸ τὰς
τὸσας διασκεδάσεις, εἰσήλθε λάθρα
εἰς τὸ παλαιὸν δωμάτιον τοῦ Λαυρεν-
τίου καὶ ἐκεῖ στικμάτησας πρὸ τῆς εἰκό-
νος, τὴν ὁποίαν ἐξελάμβανεν ὡς τὴν
τῆς νεκρᾶς κομήσσης, ἔσταύρωσε τὰς
χεῖρας καὶ ἐψιθύρουν :

— Ὁ κόμητς Στρότζης εἶνε τώρα
πλούσιος... ἡ καλὴ Θηρεσία τον ἔκαμιν
εὐτυχῇ ! Σ' εὐχαριστῶ, Παναγία μου
Δέσποινα, ποῦ ἐδοθήσῃς τὸ πτωχὸ ὄρ-
φανὸ νὰ φανῇ χρήσιμον εἰς τὸν πολυα-
γαπημένον του κύριον !

(Anne Mouans)

KIMON AAKIASH

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

Ἦλθεν ὁ χειμῶνας πάλι
καὶ ψυχρὰ μνημόματα
ἄλους τοὺς ἀνέμους βάλλει
νὰ σφυροῦν 'ς τὰ κύματα.

Ὁ Βοριάς τὰ δένδρα γδύνει,
πάγωσαν τὰ ρέματα,
Μὰ ὁ Θεὸς τὸ πᾶν ἐνδύνει
μὲ ζεστὰ φορέματα.

Εἰς τὴν γῆ, νὰ μὴν κρυώνῃ
μὲ χωρὶς φυλλώματα,
ρίχνει βαμβακένιο χιόνι,
ὄαν παχειὰ παπλώματα.

Τὰ πουλιά, ποῦ τᾶχει ἐννοια,
ἐπειδὴ τον ψάλλουνε,
ρουχαλάκια πουπουλιένια
τάδωσε νὰ βάλλουνε.

Κ' ἐπειδὴ αὐτὸς ὀρίζει
κι' ὄλα τὰ τετράποδα,
κάτι γούνες τὰ χαρίζει—
Τὲς φοροῦν ἀνάποδα.

Καὶ, οἱ κρυάδες τὰ παιδάκια
γιὰ νὰ μὴν τα βλάψουνε,
σπίτια τάδωσε μὲ τζάκια
μὲ φωτιά ποῦ ἀνάψουνε.

Σπλαχνικὰ ὁ Θεὸς προβλέπει
γιὰ τὸ πᾶν, στοχάζομαι—
Μέρα νύχτα ὄλοι πρέπει
νὰ τονε δοξάζομαι.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

Μίξν φοραν, ἡ Α. Μεγχιλιότης, ὁ
Βασιλεὺς τῶν ζῶων Λέων ὁ Α' εὐηρε-
στήθη νὰ διορίσῃ πρωθυπουργόν του τὸν
Ἐλέφαντα.

Ἡ ἐξαιρετικὴ ζήτη εὐνοια ἐκίνησε τὸν
φθόνον τῶν λοιπῶν ζῶων, τὰ ὁποῖα διε-
μαρτύρανον μεγαλοφῶνας καὶ ἐσχολιά-
ζον τὴν ἐκλογὴν τοῦ Βασιλέως.

Ἀπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ, ἔλεγαν, ὁ κύριος
Ἐλέφας ν' ἀνέλθῃ εἰς τοιοῦτον ἀξίωμα;
Εἶνε τὸσον ἄσχημος, τὸσον πρόστυχος,
καὶ τὸσον βαρὺς ! Δὲν ἔχει ἐπάνω του τί-
ποτε τὸ ἐράσιμον καὶ τὸ ἀριστοκρατικόν,
οὔτε εἰς τὸ σῶμα, οὔτε εἰς τοὺς τρόπους.

— Ἄν εἶχε τοῦλάχιστον αὐτὸ τὸ ὄρ-
αῖον καὶ πολῦτιμον παράρτημα, εἶπεν
ἡ Ἀλώπηξ, ἐπιδεικνύουσα μὲ τεχνιέντους
ἐλιγμούς τὴν οὐράν της, — τότε μάλιστα,
ἡ ἐκλογὴ του θὰ ἦτο πολὺ δικαία καὶ ἐ-
γὼ πρώτη θὰ τὴν ἐπεδοκίμαζα.

— Ἡ τοῦλάχιστον, ἂν εἶχε γαμφούς
ὄνυχας ὅπως ἐγὼ, εἶπεν ἡ Ἄρκτος,
ποῖος θὰ εἶχε νὰ πῆ τίποτε ; ἀλλ' εἶνε
βέβαιον ὅτι δὲν ἔχει !

— Νὰ σας πῶ ἐγὼ τί συμβαίνει, εἶπε
τότε τὸ Βῆδι. Ἐχεῖ πολὺ μακρὰ δόν-

τια καὶ εἰς αὐτὰ ὀφείλει τὴν βασιλικὴν
εὐνοϊαν καὶ τὴν ὑψηλὴν του θέσιν. Ποῦ-
τος εἰσεύρει μήπως ὁ Βασιλεὺς τα ἐπῆ-
ρε διὰ κέρατα !

— Ὅχι, ὄχι ! δὲν εἶνε γι' αὐτό, εἶ-
πεν ὁ Γαῖδαρος, ἀνορθῶν τὰ μακρὰ
του ὦτα. Ἐγὼ νὰ σας πῶ. Ἄν ἤρεσεν
εἰς τὸν Βασιλέα, ἤρεσε, φῶς φανερόν,
διὰ τὰ αὐτιά του !

Πολλοὶ ἄνθρωποι, ὁσάκις, κινούμενοι
ὑπὸ τοῦ φθόνου, ζητοῦν τὰ ἐλαττώματα
τοῦ ἄλλου, εὐρίσκουν συγχρόνως τρόπον
νὰ ὀμιλήσουν περὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν προ-
τερημάτων. Οὕτω δὲ κατηγοροῦντες τὸν
ἄλλον, ἐπαινοῦν τὸν ἑαυτῶν των.

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ ΚΡΙΑΩΦ]

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνεχία· ἴδε σελ. 37]

— Καλὸ μου κοριτσάκι, εἶπε μετὰ
τινα σκέψιν· ἂν θέλῃς νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ
ἐργαστήριόν μου, θὰ σοι πληρώσω τὴν
ὄραν που θὰ χάσης καὶ θὰ σοι ἀγορά-
σω καὶ ἄλλα πράγματα ἀκόμη.
Δὲν θὰ σε κρατήσω πολὺ· ἐπειτα εἶνε
καλλίτερα, παρὰ νὰ μένης ὅλη τὴν ἡμέ-
ρα 'ς τὸ δρόμο.

— Ὁ κύριος ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ
Κελίνα παρεμβαίνουσα. Δὲν ἀκούς τί
σοι λέγει ; Ὅθ' σε πληρώνῃ καὶ θὰ ἔχῃς
ἔτσι πολλὰ χρήματα γιὰ τὸν καίμενον
τὸν πατέρα.

Ἡ Δέα ἀκόμη ἐδίσταζεν. Ἐπὶ τέ-
λους εἶπε δειλῶς :

— Φοβοῦμαι μήπως ὁ μπαμπᾶς δὲν
θέλῃ. Ὅθ' τον ἐρωτήσω, ἀλλὰ πρέπει νὰ
γυρίσω 'ς τὸ σπίτι ἀμέσως· εἶνε ἀνάγκη !

— Δὲν εἶμπορεῖ νὰ σας ὑποσχεθῇ τί-
ποτε σήμερον, εἶπεν ὁ Φίλιππος, δι-
καιολογῶν αὐτὴν τρόπον τινά. Ἀλλὰ
δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἔλθῃ αὐριον· θὰ
προσπαθῆσω νὰ σας τὴν φέρω.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ξένος. Κα-
τοικῶ εἰς τὸ μεγάλο σπίτι, ἐδῶ ἀπὸ
πίσω. Ὅθ' ἐρωτήσετε ἕναν ἐμβαλωματῆν
που ἔχει τὸ μαγαζάκι του εἰς τὴν αὐ-
λήν, νὰ σας δείξῃ τὰ δωμάτια τοῦ Κυ-
ρίου Ἐνσορτ.

Καὶ ἐν ᾧ ἐδίε τὰς πληροφορίας αὐ-
τὰς εἰς τὸν Φίλιππον, ἐνεχείρισεν τὸ χαρ-
τονόμισμα τῶν πέντε δολλαρίων εἰς τὴν
Δέα, ἡ ὁποία τὸ ἔλαβε μὲ βλέμμα πλῆ-
ρες εὐγνωμοσύνης.

— ὦ, κύριε ! πόσον εἶμαι εὐτυχῆς !
καὶ, θὰ προσπαθῆσω νὰ ἔλθω... ἀμα
μάθῃ ὁ πατέρας πόσον εἶσθε καλός,
ἴσως θὰ με ἀφήσῃ... Καὶ μπορῶ νὰ
σας φέρω τὴν Ἑσμεράλδαν ; Θέλετε
νὰ τὴν ἀγοράσετε καὶ αὐτὴν ;

— Μάλιστα, θὰγοράσω τὴν Ἑσμε-
ράλδαν, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης μὲ προ-
σηγνές μειδιάμα· θὰ μ' εὐρῃς καλὸν καὶ
πρόθυμον πελάτην, ἂν μου φέρῃς τὰ
ἀγαλματάκια σου 'ς τὸ ἐργαστήριον.

— Ὅθ' ἔλθω, θὰ ἔλθω αὐριον ! εἶπε
ζωηρῶς ἡ μικρὰ. Τώρα, Κελίνα, δός
μου τὸ κανίστρι μου, σὲ παρακαλῶ, νὰ
γυρίσω γρήγορα 'ς τὸ σπίτι.

— Σταθῆτε τὸ λοι-
πὸν, μὴν κάνετε ἔτσι,
πουλάκι μου ! εἶπεν
ἡ μιγάς ὠθευτικῶς,
δίδουσα εἰς τὴν Δέα
τὸ κανίστρον. Μὴν
τρέχετε τόσφ πολὺ.
Ὅθ' σας πονέσῃ τὸ
κεφάλι καὶ δὲν θὰ
μπορέσετε νὰ ἔτοιμά-
σετε τὸ γεῦμα τοῦ πα-
τέρα σας.

— Ὅχι, ὄχι, Κε-
λίνα, πρέπει νὰ τρέ-
ξω. Χαίρετε, κύριε !
Χαίρε, Φίλιππε !

Καὶ μὲ μειδιάμα
εὐτυχίας, διηυθύνθη
τρέχουσα πρὸς τὴν
Βασιλικὴν Ὀδόν, ἀ-
κολουθουμένη ὑπὸ τοῦ
Χόμου, ὁ ὁποῖος ἐφαί-
νετο πολὺ εὐχαριστι-
μένος ἀπὸ τὴν καλο-
τυχίαν τῆς μικρᾶς
του κυρίας, διότι ἦτο
τόσον ζωηρὸς καὶ ἐ-
κίνητος τὴν στιγμὴν
ἐκείνην, ὅσον βραδύς
καὶ ἀπελπισ πρὸ ὀλί-
γου.

— ὦ, κύριε, τί
ἄγρια ποῦ ἐκάματε νὰ
γοράσετε αὐτὸ τὸ
πράγμα, εἶπεν ἡ Κε-
λίνα, ἐνῶ παρηκολού-
θει διὰ τοῦ βλέμματος
τὴν Δέα. Τὸ καίμενο
Πόσφ ἐχάρηκα ! Δὲν
μποροῦσε πιά νὰ βαστάξῃ καὶ ἔτρεξε
νὰ πάγῃ τοῦ πατέρα της νὰ φάγῃ...

— Ποῦ δὲν ἔφαγε οὔτε σήμερα τὸ
πρωί, οὔτε χθὲς τὸ βράδυ, προσέθηκεν
ὁ Φίλιππος. Ἡ Δέα δὲν θέλει νὰ το
λέγῃ, ἀλλὰ ἐγὼ καταλαβαίνω πότε αὐ-
τὴ ἡ ὁ πατέρας της δὲν ἔφαγε...

— Μένουν νηστικοί ! εἶπεν ὁ κ. Ἐν-
σορτ. Εἶνε δυνατόν ! Εἶνε λοιπὸν τόσφ
πτωχοὶ καὶ δὲν ἔχουν κανένα νὰ τους
συνδράμῃ ;

— Κανένα, ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος.
Ἦλθον ἐδῶ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ὅταν ἡ
Δέα ἦτο πολὺ μικρὰ. Εἶχεν ἀκόμη τότε
τὴν μητέρα της. Ἀλλὰ τὴν ἔχασε
γρήγορα καὶ ἀπὸ τότε ὁ πατέρας της
εἶνε πάντα ἄρρωστος.

— Ἰαυτὴ ἡ μικρὰ τον φροντίζει καὶ
τον περιποιεῖται, εἶπε στεναλῶσθα ἡ Κε-
λίνα. ὦ, κύριε, ἀγοράσατε καὶ ἄλλα
πράγματα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, γι' ἀ-
γάπη τῆς μικρᾶς ὀρφανῆς που εἶδατε.

— Ὅθ' τὸ κάμω, χωρὶς ἄλλο θὰ το
κάμω καὶ μάλιστα θὰ προσπαθῆσω νὰ
της φανῶ χρήσιμος καὶ κατ' ἄλλον
τρόπον, εἶπεν ὁ ζωγράφος μετ' ἀγαθῶ-
τητος. Ὅθ' πῶ καὶ εἰς ἄλ-
λους φίλους μου νὰγοράσουν
ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀγαλματάκια.

Προσπάθησε νὰ μου φέρῃς
αὐριον τὸ κοριτσάκι, προσέ-

Ἡ Ἄντωνία καὶ ὁ Φίλιππος πρὸ τῆς ἐπαύλειος Δεσράδας.

θεσεν ἀποτεϊνόμενος πρὸς τὸν Φίλιππον.
Ὅθ' σκεφθῶ μὲ ποῖον τρόπον εἶμπορῶ νὰ
τὴν βοηθήσω.

Καὶ μ' ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν ἀπε-
μακρύνθη, κρατῶν μετὰ προσοχῆς τὸν
Κουασιμόδον.

Ὁ Φίλιππος παρηκολούθησε τὸν ξέ-
νον διὰ βλεμμάτων μεστῶν θαυμασμοῦ
καὶ συμπαιθείας. Ὁ κ. Ἐνσορτ διέ-
σχισεν τὸ σταυροδρόμιον καὶ εἰσήλθεν
εἰς τὴν αὐλήν τῆς ὑψηλῆς γωνιαίας
οἰκίας.

— Τί καλὸς που εἶνε ! εἶπεν ὁ Φί-
λιππος. Ἐγὼ τί νὰ σε πῶ, Κελίνα !
Δὲν βλέπω τὴν ὄραν νὰ πάγῃ αὐριον
νὰ τον εὐρῶ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του,
διὰ νὰ με μάθῃ νὰ ζωγραφίζω.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ένας ξένος έρωτά τον Κουριοκεφαλάκη :
— Δέν μου λέε, παιδί μου, σέ παρακλώ, πού
πγαίνεις αυτός ό δρόμος ;
Καί ό Κουριοκεφαλάκη κατάπληκτος άπάντα :

— Δέν πγαίνεις πουθενά, κύριε. Δέν βλέπε-
τέ που μένει 'ετή θέσι του ;
* * *
'Ο μικρός Τότης, υιός δικηγόρου, μελετά εί
τό γραφείον του πατρός του τό μεσημέρι, ότα'
έκείνος κοιμάται.

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

ύπενθυμίζομεν ότι θα γίνη άμετακλήτως
την 18 Φεβρουαρίου, ήμεραν Κυριακήν.
'Όστε οι έπιθυμούντες να συμπεριληφθώ
τό όνομά των εις την κληρωσίδα, παρακα-
λοϋνται να πέμψωσιν εις τό Γραφείον μας
την συνδρομήν των διά τό 1896 πρό της
18 Φεβρουαρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αί λύσεις σου, άγαπητέ Γ. Χ. Κυριακίδη,
έλήφθησαν έγκαιρώς, αλλά πρέπει άλλοτε να
τας ύπογράψης. Περιμένω την άπάντησίν σου
διά την πρώτην Κυριακήν μου. Είμποραίς
έξοίρετα να εύρης έν ψευδώνυμον μόνος σου.

Μέ συνεκίνησεν ή έπιστολή σου, καλέ μου
'Αρθούρη Κοέν, και ή πρότασίς σου μ' ένθου-
σίασεν. Εύγενής ιδέα! αλλά δυστυχώς έγω διά
λόγους τους όποιους δέν σοι γράφω έδώ δέν
είμπορώ να την πραγματοποιήσω. 'Επιδο-
κιμάζω την άπόφασιν του πατρός σου φρόντισε
λοιπόν να πέρνης πάντοτε άριστα, διότι να σε
στείλη έδώ κατ'όλους 'Ολυμπιακούς 'Αγώνας.

Σέ παραπέμπω, Περωστέ Πήγασε, εις την
Προκήρυξιν την δημοσιευσάν εις τό 2ον φυλ-
λάδιον, όπου θα τα ίδης όλα λεπτομερώς και
ανάμενον την άπάντησίν σου εις την έρώτησιν
της «Πρώτης Κυριακής».
Ναί, να εργασθής μετά θάρρους, μικρέ μου
'Ιωάννη Δημητρίου, δέν είνε διόλου άπίθανον να
βραβευθής.

δώνυμν σου μοι άρέσει) δύνασαι να λάβης μέ-
ρος εις τον Διαγωνισμόν, καθώς ευχαρίστως θα
δεχθώ τας πνευματικάς άσκήσεις του άδελφού
σου. Σάς άσπάζομαι και τους δύο.

Διά ναπορεύγης δλ' αύτά που με τόσην χά-
ριν περιγράφεις, αγαπητή μου Δάφνη, αρκεί
να προσέχης να μήν κάμνης κανέν λάθος εις τά
γαλλικά. Να ίδης τότε πύσον καλή θα είνε ή
διδασκαλίσα σου! 'Εν τούτοις σε συγχαίρω
διά τας προόδους σου και σε παρακαλώ να τη-
ρήσης την ύπόσχεσίν σου και να μου γράψης
συχνά.

Α, τί κρίμα, Θανασάτ' των 'Ωραίων Τε-
χνών, νάήσσης την διήγησίν σου εις την μέσην!
Περιμένω με άνυπομονησίαν τό προσέχης του
γράμμα... Ευχαριστώ διά τ' εύώδη Ζακυνθινά
άνθη που μου έσώκλεισες. 'Αλλην φοράν όμως
να μή μου τα γράψης όλα μαζί (αίνίγματα,
λύσεις, έπιστολήν) εις τό ίδιον φύλλον χάρτου.

Πολύ μ' ευχαρίστησεν ή έπιστολή σου,
'Αετέ των 'Ορέων (αυτό τό ψευδώνυμον να
κρατήσης.) 'Ελπίζω ότι δέν θα είνε ή πρώτη
και ή τελευταία και ότι συχνά θα μανθάνω τας
έντυπώσεις σου

Περιμένω και άλλα παιδικά πνεύματα, 'Ερ-
γατική Μέλισσα, έπιτυχή ό; τό δημοσιευθέν.
Φαίνεται ότι έχεις πολύ πνεύμα. Πώς ήθελα να
ήξευρα ποια είσαι... Φαντάσου ότι έλασμών-
σες να ύπογράψης με τό άληθινόν σου όνομα!

Η «Διαπλάσις» άσπάζεται θερμώς τους άγα-
πητούς της φίλους Θουκυδίδην τον 'Ιστορικόν,
του όποιου είνε δεκτόν τον ψευδώνυμον, αλλά
να γράφη εις ξεχωριστόν φύλλον χάρτου τας
λύσεις, — 'Ανδρέην Σουλιώτην, ό όποιος να
στείλλη τας λύσεις του χωρίς να περιμένη άπάν-
τησιν ότι έλήφθησα, διότι λαμβάνονται πάντοτε
άσφάλωσ — Αικατερίνην Κοτσάλη, ή όποια
θα λάβη άσφάλωσ τό δώρόν της, άν κατ' ήν
κληρωσιν ευνοηθή υπό της τύχης, — 'Αρε-
μώνην, ή όποια δέν είνε ή μόνη που έχε
κόσμη άνυπομονησίαν να έλθη ό Μάρτιος διά να
ιδή την πρώτην Κυριακήν μου, — Καλόη 'Ειρο-
να, ό όποιος έξετελλάθη με τό «Ψάρευμα» του
Κινέζου, — την 'Ιωρίδα, — τον Χαλασμόν Κό-
σμου, — τό Γελαστό Παιδάκι, — τον Πύργον
του 'Εγγέλ (και όχι 'Αϊρελ), κλπ. κλπ.

Ένα φίλικό εις τον αγαπητόν μου 'Αρηγ,
ό όποιος πρέπει να γράφη εις χωριστό χαρτί τας
λύσεις του.

'Αγαπητή Μαργαρίτα (αυτό λοιπόν άς είνε
τό ψευδώνυμόν σου) ή έπιστολή σου με άνε-
κούρισεν από τό βάρος της ύποψίας. Διαμαρτύ-
ρεσαι εις τόσον ειλικρινή τόνον, ώστε δέν είμ-
πορώ παρά να σε πιστώσω. Τώρα πλέον, όχι,
δέν έχω την ιδέα ότι είσαι κόλαξ, ούτε πολύ,
ούτε όλιγον.

Πολύ χαριτωμένα και πολύ ζωηρά τα λέγεις,
φίλτατε 'Ατρωμένη Πολεμιστά. Σ' ευχαρι-
στώ πολύ διά τας τόσον καλās σου διαθέσεις.
'Αλλά θα σε παρακαλέσω να εύρης άλλο ψευ-
δώνυμον, εκτός του νέου προταθέντος, διότι δέν
μου έφάνη πολύ κατάλληλον.

Σου έστειλα τό βραβεϊόν σου, 'Εθαίσθητος
Καρδιά. 'Όσα μου γράφεις περί των πτωχών
παιδιών, δικαιολογούν τό ψευδώνυμόν σου. 'Α-
νέγνωσα την έπιστολήν σου εις τον συνεργάτην
μου κ. Φαίδωνα, ό όποιος σ' ευχαριστεί και σε
συχαίρει διά τ' εύγενή σου αισθήματα.

Να δεχθής και της ιδιικής μου παρηγορίας
τά θερμάτα φίληματα, Ταπεινόν 'Ιορ. Με
κατέβλησεν ό θάνατος του περιημένου σου πα-
τρός και μετά δακρύων παρεκάλεσα τον Θεόν

να σε παραμυθήσῃ. — Σου έστειλα τό βρα-
βεϊόν σου.

Εύχομαι, Λωρική της 'Ρουμαρίας, να γίνω-
γνωτω ταχέως και ιδιόχειρον έλληνικήν έπι-
στολήν σου, άφ' ου τώρα μόλις ήρμισες να μα-
ρίθνης έλληνικά και είσαι, καθώς μου γράφου,
εύφύστατον κοράσιον. 'Ω, τό πιστεύω...

'Οχι μόνον σου έπιτρέπω, δροσερά μου Λάλη
του Κηρισού, αλλά και σε προτρέπω να μου
γράψης όσάκις έχεις καιρόν. Θάναγινωσκω με
πολλήν μου ευχαρίστησιν τας έπιστολάς σου.
Μανθάνω τόσα καλά περί σου... Ένα γλυκό φι-
λάκι εις τον άδελφόν σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις στέλλονται μέχρι 16 Φεβρουαρίου

84 Δεξιόγριφος
Σ είνε το που σε προσκαλεί και φώς είν προ-
[θέσης,
θεά: αρχαία προσφιλές ζών θ' άποτελέσσης.
[Εστάλη υπό της Δάφνης.

85 Στοιχειόγριφος.
Αν έχης φρένας, ως έχθρον και ψεύστην μ' άτο
[κρούεις,
'Αν λείψη τό μεσαϊόν μου, τας λίμας με ά-
[κούεις

86 'Απροσδόκητον.
Διατί σαρόνουν τά πεζοδρόμια κάθε πρωί;
[Εστάλη υπό του Μουκίου Σκεβόλα

87-90. Περειφράσεις.
— Ποια είνε τά διά των κάτωθι περιφράσεων
δηλούμενα όνόματα;
1. 'Ο βασιλεύς των ποιητών.
2. 'Η 'Ελλάς της 'Ελλάδος.
3. 'Η Βασιλίς των έπιστημών.
4. Αί ζήγελοι της άνοίξεως.

91. Κυβόλεξον.
Διά των γραμμάτων ΑΑΑΑΒΒΒΒΑΑΠΠΡΡΣΣΩ
είνε άλλος.
[Εστάλη υπό του 'Εστέρου.

92. Κλιμακωτόν.
+ Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί διά
+ γραμμάτων ούτως ώστε εις μέν τό
+ δεξιόν σκέλος ναναγινώσκειται τό
+ όνομα ζώου, εις δέ τό άριστερόν τό
+ όνομα άνθους, εις την κατωτάτην
+ βαθμίδα όρος της 'Ελλάδος, εις την
+ δευτέραν μέρος του λόγου, και εις
+ την άνωτάτην αρχαία θεά.
[Εστάλη υπό του 'Εστέρου.

93-94. Κεκρυμμένα όνόματα μελών
του άνθρωπίνου σώματος.
1. 'Ο θαλάσσιος άνθρώπος υπό πάντων μισείται.
2. 'Ο 'Οδυσσεύς είχε νικήση άγωνίζομενος μετά
του Αϊαντος περί πρωτείων.
[Εστάλη υπό της Φιλίτρου Χελιδόνος.

95-97. Μαγικόν γράμμα.
Δι' άντικαταστάσεως ενός ιουδήποτε γράμμα-
τος εκάστης των κάτωθι λέξεων μετ' ενός άλλου,
πάντοτε του αυτού, σχηματίσιν άλλας τόσας
λέξεις: — Μία, λάθρα, νέφος.
[Εστάλη υπό του Τικ-Τακ.

98. Συλλαβική άκροστιχίς.
Αί αρχικά συλλαβαί των ζητούμενων λέξεων
άποτελοϋσι τό όνομα πρωτεουσός
1. Πρόθεσις 2, Νήσος της 'Ελλάδος. 3,
'Επίρρημα.
[Εστάλη υπό Η. Κ. Καρβή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Γκουργιέου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθώς παρασχόν εις την χάραν ήμων άπρησίας,
και υπό του 'Οικουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικού όρακ. 7.—'Εξωτερικού φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν 'Ελλάδι λεπ. 15.—'Εν τώ 'Εξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν 'Αθήναις
'Οδός Αϊδίου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος. 'Εν 'Αθήναις την 17 Φεβρουαρίου 1896 'Ετος 16ον.—'Αριθ 7

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια: 'Ιδε σελ. 41)

'Ανθρωποι και ζώα είχαν κοπίαση παρά
πολύ και εδέησε να σταθμεύσουν όλίγον
διά να ξεπαυθούν εις την Ζαξονόβιλλην.
Είτα, άφ' ου μετά κόπου διέβησαν τον
ποταμόν 'Ρόκον, θα εζηκολούθουν την
πορείαν των, ακολουθούντες τους μαι-
άνδρους παροχθίου όδου, ήτις εξετεινέτο
πρός βορράν, όσον έφθανεν ό οφθαλμός.

'Η χώρα πλουσία εις βλάστησιν, άν
και εισέτι βουνώδης. Παντού λειμώνες
και δάση συνέχεια τέλος πάντων του
καλλιφορνείου εδάφους. 'Εδώ κ' εκεί
όρδαί 'Ινδών Σάστων ή Ουμπάκων δι-
ήρχοντο, ούδένα φόβον έμπνέουσαι.

'Εδώ ό Γιάννης, ό όποιος ανεγίνω-
σκεν άπλήστως τας Περιηγήσεις της
μικράς του βιβλιοθήκης — και ήλπιζε
πολύ ότι θα έχρησιμοποίηι τας εκ των
βιβλίων γνώσεις του, — έκρινε καλόν
και επίκαιρον να κάμη μίαν σύστασιν.

Ήύρισκοντο λεύγας τινάς μακράν της
Ζαξονόβιλλης, προς βορράν, έν τώ μέσφ
χώρας κεκαλυμμένης υπό εκτεταμένων
δάσων, ήν προσάπιζε τό φρούριον Λάνον,
εκτισμένον επί λόφου ύψους διαχιλίων
ποδών.

« Πρέπει να προσέχωμεν, ειπεν ό
Γιάννης, γιατί εις αυτόν τον τόπον τά
φείδια είνε πάρα πολλά.

— Φείδια! ανέκραξεν ή Ναπολέαινα έν-
τρομος φείδια! Πάμε άπ' έδώ, πατέρα!

— 'Ησύχασε, παιδί μου, άπήντησεν
ό Κασκαμπέλ. Δέν είνε τίποτε' θα λά-
βωμεν τά μέτρα μας

— Είνε πολύ έπίφοβα αυτά τά ζώα;
ήρώτησεν ή Κορνηλία.

— Πάρα πολύ, μητέρα, άπεκρίθη
ό Γιάννης. Είνε κροταλίαι, από τά πλέον
φαρμακερά φείδια που υπάρχουν. 'Όταν
δέν τα πειράζετε, δέν σας πειράζουν'
άλλ' άμα τα εγγίζετε, άμα τα ώθή-
σετε από άπροσεξίαν, ανορθούνται, όρ-
μοϋν, σαγκάνουν, και τό δάγκυμά των

σχεδόν πάντοτε είνε θα-
νατηφόρον.
— Καί που μένουσιν
συνήθως; ήρώτησεν ό
'Αλέκος.

— 'Αποκάτω από τά
ξερά φύλλα, όπου δέν
τα βλέπει κανείς εύκολα,
άπήντησεν ό Γιάννης'
όμως, επειδή κάμνουν
κρότον όταν κινούνται
— δι' αυτό λέγονται και
κροταλίαι, — έχει κανείς
καιρόν να φύγη.

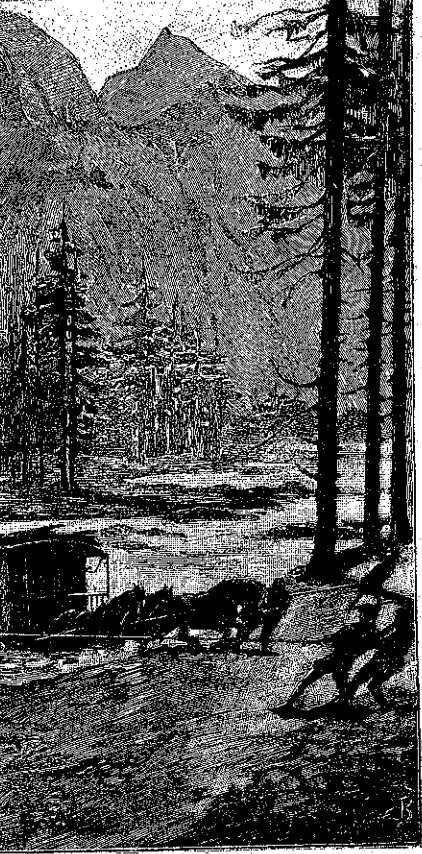
— Τότε, ειπεν ό Κασ-
καμπέλ, προσοχή, πόδι
και αυτί!

'Ο Γιάννης είχε δι-
καιον. Εις τά δυτικά
της 'Αμερικης οι όφεις
άφθονούσιν και όχι μόνον
οι κροταλίαι αλλά και αι
τα ρα ν τ έ λ α ι, είδος
φαλαγγίων, επίσης δη-
λητηριωδών και επικιν-
δύνων.

Είνε περιττόν να προσ-
θέσωμεν ότι έλαβον όλας
τας προφυλάξεις και
επρόσεχαν καλά που
πατούσιν. 'Εκτός τούτου
έπρεπε να έπαγρυ-
πνοϋν επί των ήππων

και των λοιπών ζώων του θιάσου, επί-
μειναν άκραν σχοινίου περιστραμμένου,
τό όποϊον έν τούτοις δέν παρουσίαζε
τρίγωνον κεφαλήν. Φαντασθήτε δε τον
τρόμον της την νύκτα, όταν ένόμιζεν
ότι ακούει ήχους κροτάλων εις τό βάθος
του δωματίου! 'Αλλά και ή Κορνη-
λία δέν ήσύχασε περισσότερο από την
θυγατέρα της.

« Εις τό διάβολο! ανέκραξε μίαν
ήμέραν ό Κασκαμπέλ άγανακτήσας» εις
τό διάβολο και τά φείδια που φοβίζουσιν
της γυναίκας και ή γυναίκες που φο-
βούνται τά φείδια! 'Η Εύα ή μακαρί-
τισσα ήτο πλέον γενναία από σάς' όχι
μόνον δέν έφοβεϊτο τά φείδια, αλλά και
'μιλούσε μαζί των!

«Μετά κόπου διέβησαν τον ποταμόν 'Ρόκον» (Σελ. 49, σφ. α.)

Τό αντίτιμον των συνδρομών αποστέλλεται κατ' εύθειαν
πρός τον κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεως
των Παιδων, εις 'Αθήνας, διά ταχυδρομικών έπιταγών, χαρ-
τονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναλ-
λαγματικών έντός συστημένης έπιστολής. Ποσά μικρότερα των 5
Παράνομα περί μη λήψεως φύλλον γινόμενα μετά παρήλθουσιν δεκαετημέρου τό πολύ από της εκδόσεως των είνε απαράδεκτα.